

Дозвольте мені, будучи душевно присутнім з Вами, висловити низку наукових суджень, що стосуються тематики заявленої конференції.

1. Вишиванка – це далеко не бутлева річ. У своєму виховному призначенні вона є символом найвищої проби – як національний прапор чи герб. Тож вона повинна сприйматись як втілення високого почуття любові особистості до своєї Батьківщини. І це почуття ми повинні прищепити нашій молоді.

2. Одягнути вишиванку – це рівноцінно як вмитися цілющою рососою нації. Таким має бути щоденне правило-заговор для кожної національно свідомої людини.

3. Вишиванка як символ не дозволяє етнокультурно розчинитись у гущі чужих за природою уподобань. Тож вона є духовним стрижнем нашої самобутності, так нині необхідної. Адже тенденція до всеохопної глобалізації ставить під загрозу це національне надбання.

4. Вишиванка поєднує в собі наше минуле, теперішнє і майбутнє, переносить з минулого те краще, що збагачує теперішнє і задає стійку лінію подальшого національного поступу.

5. У вишиванці варто вбачати особливий архетип, що зберігає національний рід і забезпечує його безперервність у історичній динаміці. І в цьому сенсі – це оберіг нації.

6. Вишиванка зобов'язує нас відійти від печалі за історичне національне приниження до безпосередньої дії з національного вивершення.

7. Вишиванка є матазасобом об'єднання нації навколо єдиної мови, віри, культури.

Тож бажаю Вам, шановні колеги, міцно стояти на національному ґрунті задля благородного служіння нашому молодому поколінню.

Євтух Микола,
*доктор педагогічних наук,
дійсний член НАПН України, професор,
головний науковий співробітник
відділу історії та філософії освіти
Інституту педагогіки НАПН України*

УКРАЇНСЬКА НАРОДНА ВИШИВАНКА КРІЗЬ ПРИЗМУ СОЦІОКУЛЬТУРНОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ

Українці – єдина нація, яка виразно асоціюється з вишиванкою. А тому вишиванка – це національний символ, який зберігає наше коріння як ідентичність, як розуміння своєї культури, традиції, віри.

Сформувавшись у процесі соціалізації, особистість обирає відповідні власним уподобанням цінності, ідеали, норми й вибудовує власну систему співвіднесення себе із певною соціальною групою чи культурною спільнотою. У ширшому сенсі соціокультурна ідентичність розглядається як складник культурної взаємодії, як культурна норма, що визначає позиціонування індивіда чи групи у світі суспільних зв'язків.

Неодмінною умовою формування соціокультурної ідентичності є гармонізація етнічної самосвідомості молодих людей, підвищення рівня їхнього соціального й інтелектуального розвитку, активне залучення до суспільно-політичного життя країни, регіону, спільноти, участь у діяльності громадсько-культурних організацій, підтримка традицій та надбань національної культури та історії. Зокрема, йдеться про вироблення конструктивістського ставлення до історичних подій минулого і сучасного, активізацію процесів усвідомлення та прийняття етнокультурних надбань і цінностей, до яких відносять українську народну вишивку. Оскільки енергетичне поле людини, яка одягла вишиванку, блискавично підсилюється, згармонізовується. Тож завдання педагога полягає у знайомстві школярів з традиціями, пов'язаними з українською вишиванкою, формуванні почуття гідності та поваги до національних символів та оберегів.

Збереження та відтворення традицій української національної вишивки надійно захищає національну самобутність, сприяє усвідомленню кожною молодою людиною невід'ємною частиною свого народу, сприяє формуванню соціокультурної ідентичності. Етнокультурні традиції проявляються в загальнокультурних зв'язках, їх неможливо здійснити без національної етнопедagogіки, рідної мови, історії, фольклору, символів та оберегів нашого народу.

Отже, традицієзнавчий підхід забезпечує повсякчасне транслювання соціокультурного досвіду, його єдність з інноваційними процесами, спрямованими в майбутнє.